

med hele det engelske Fattigvæsen. Medens nemlig her i Landet hver Kommune er et selvstændigt Fattigdistrikt, har man i England de store Fattigforbund, bestaaende af en uhyre Mængde Kommuner, gennemgaaende saa store som et Amt. Disse Fattigforbund ere saa store, at 8 Fattigforbund endogsaa have lige saa mange Indbyggere som hele Kongeriget Danmark. Da den, der har Forsørgelsesret i en af disse, har Forsørgelsesret i dem alle, vil der i England efter den Maade, hvorpaa dette Forhold er ordnet, ikke være det Mindste i Veien for at gjøre Opholdskommunen til Forsørgelsekommune. Hvis vi havde Fattigdistrikter saa store som Sjælland, vilde der heller ikke være det Mindste i Veien for at gjøre Opholdskommunen til Forsørgelsekommune. Jeg mener, at man ikke kan tage en enkelt Bestemmelse ud af en Fattiglovgivning og overføre den paa en anden Fattiglovgivning, idet man gaar fuldstændig bort fra de Forudsætninger, hvorpaa den er bygget, og overser, at medens den ikke bringer Forstyrrelse ind i Forhold, hvor i det Mindste meget sjælden den Trængende kommer udenfor Forsørgelsekommunen, fordi denne er saa stor, vil den kunne bringe ikke saa liden Forstyrrelse ind i andre Forhold, hvor dette ikke finder Sted. Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem gjør opmærksom paa, at Hjemsendelser i England ere meget sjældne. Det hænger atter sammen med Forholdene i det engelske Fattigvæsen, der ere ensartede over hele England. Grunden til, at Hjemsendelser i Danmark finde Sted, er for det Meste den, at Forsørgelsekommunen er borte for, at Opholdskommunen skal være for flot. Denne Frygt har man ikke i England, hvor man veed, at det ikke kan nytte, at sende dem hjem, da det koster lige meget, thi Fattiglovgivningen er ens hele Landet over. Det hænger atter sammen med en anden Ting, og det er, at det engelske Fattigvæsen har en selvstændig Bestyrelse, medens vort Fattigvæsen, hvad jeg senere skal komme til, er fuldstændig sammeblandet med kommunalbestyrelsen. Der gaar derfor en ensartet Aand, om jeg maa udtrykke mig saaledes, gjennem Bestyrelsen af hele Fattigvæsenet i England lige fra Centralbestyrelsen i London ned til de mindste Kommuner, som ere Medlemmer af de store

Fattigforbund. Det er Grunden til, at Hjemsendelsen ikke spiller nogen Rolle der. Alt, hvad der imidlertid kan gjøres for at forhindre Hjemsendelse, vil jeg selvfølgelig anse for heldigt. Jeg skal i Sammenhæng med Forsørgelsesstedet gjøre opmærksom paa, at man i Sydtyskland har en ret praktisk Bestemmelse overfor saadanne Kommuner, der ere tilbøielige til at ville liste Fattige ind i andre Kommuner eller underholde dem i andre Kommuner, for at de kunne faae Forsørgelsesret der, idet man offentliggjør saadanne Kommuners Navne i Bladene til Sam og Skændsel over for hele Verden. Det skal virke ret heldig, men jeg tør næsten ikke fremkomme med et saadant Forslag her, og jeg veed under alle Omstændigheder ikke, om det vil være muligt at faae det igjennem. Men jeg synes imidlertid, at det er ret praktisk, og jeg er vis paa, at det vil virke.

Der er en Ting, jeg beklager, og det er, at den høitæredede Minister er bleven staaende ved den berømte 10 Maaneders Dag; jeg vilde ønske, at den høitæredede Minister vilde have oversprunget det Midterste af § 19, saa der blot var kommet til at staa: „Som uægte Børns Fødekommune anses den Kommune, hvor Moderen ved sin Nedkomst var forsørgelsesberettiget.“ Jeg tror, det baade fra et praktisk og moralsk Standpunkt vilde være det Retteste at gjøre Moderens Forsørgelsekommune ogsaa til Barnets, thi det er tidt der, hun har faaet sin Opdragelse, og det vilde maaste bidrage til, at mange Kommuner vilde lægge sig efter at give de Pigebørn, der kunne vente at komme ud i Verden, noget mere Opdragelse, for at de ikke skulle komme tilbage med altfor sørgelige Frugter for den paagjældende Kommune. Saa er der en Sprogbemærkning, som jeg maaste maa have Lov til at gjøre med Hensyn til dette Kapitel. I andre Lande har man ikke disse Udtryk, „Forsørgelsessted“ og „Forsørgelsesret“, der har man de andre og langt mere poetiske „Hjemstavn“ og „Hjemstavnsret“. Jeg indrømmer, at „Forsørgelsekommuner“ og „Forsørgelsesret“ lyde i høi Grad praktisk, i høi Grad kommunalt, man ser strax, hvad det dreier sig om, nemlig at de, der ere saa uheldige at komme under Forsørgelse, alle blive at betragte som Forsørgelsesobjekter, altsaa som